

Иван Вазов

Сполай

Прощавай, планина зелена,
ти, пазво горска и засмена:
отивам, сбогом веч остай!
За толкова цветя и песни,
мечти и блянове чудесни,
за толкоз дарове: сполай!

Бъди се красна, се тъй дива...
И твойта самота еклива
тревога зла да не познай.
Живях и ази без тревога
у теб, в съседството на бога,
по твоите върхове: сполай!

Изпитах прясно вдъхновение
и ново в тебе наслаждение –
тям споменът ще вечно трай.
На теменужката шарът й,
на твойта чубрика дъхът й
в душа отнасям аз. Сполай!

В мирът на твоята природа
вкусих от хубост и свобода
станах поет пак в твоя рай,
и връщам се в света коварен
прегънат одве, претоварен
със песни, здравие... Сполай!

1899

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Надежда Владимирова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4748>]